

[Morten Lange.]

som besparelsesforslag af regeringen, så vi dog kommer et stykke vej. Men det er, på linje med hvad jeg sagde første gang, jeg havde ordet her i dag, også klart, at en fælles politisk enighed om resten når man ikke.

Det fortolkede hr. Henry Christensen så derhen, at det var en klar opskrift på, at så måtte regeringen klare resten sammen med socialistisk folkeparti. Det er en udfordring, som vi naturligvis med fornøjelse modtager; det er vi parat til at gå med til. På den anden side: hvis regeringen foretrækker at lave besparelser sammen med hr. Henry Christensen, er det da lige så legalt. Der er blot det, at resten af den søjle, vi skal klare at bygge op, ikke synes at kunne bygges op med 5 hænder. Der må enten 2 eller et andet tal til, så man kan få større samstemmighed, end hvis vi alle skal kunne enes om det.

Jeg tror nok, det ligger klart nu, at der er nogle områder, specielt de områder der angår fast ejendom og inflationen, hvor man ikke kan forvente, hr. Henry Christensens hjælp, men hvor vi til gengæld er særdeles interesserede. Derudover synes jeg, det ligger fast, at pensionen ikke er en af de ting, der vil blive rørt ved. 67 år synes at stå enten i Moseloven, i grundloven eller et andet meget fast dokument. Det tror jeg nok, fremtidige diskussioner vil komme til at tage til efterretning. Der kan være tale om at se på spørgsmålet om fuld folkepension til alle inden for den, skal vi sige i fortsat vellønnet stand værende gruppe af ældre. Det skal jeg ikke på forhånd afvise. Der kan samtidig være tale om en bedre førtidspensionsordning for de tidligt udslidte, og de to ting kunne måske gå hånd i hånd. Men ellers har jeg indtrykket af, at den konklusion, vi kan drage på nuværende tidspunkt, er, at de forsøg, der har været gjort, ikke har kunnet føre til konstruktive resultater.

Derudover skal jeg kun sige to ting til. Den ene drejer sig om ESRO, hvorom vi har stillet ændringsforslag nr. 244 til finansloven. Jeg forstod på økonomi- og budgetministeren, at der ville fremkomme et aktstykke, hvorefter Danmarks medlemskab skulle opretholdes, og at han havde fundet frem til nogle besparelser. Hvis de er meget konsekvent fundet frem til, vil de naturligvis være på raketter. Så naiv optimist er jeg

ikke, men jeg har forstået, at det er en alsidig indsamling af midler, han har foretaget, og jeg skal derfor i konsekvens af det tilsagn, der er givet, og som jeg betragter som et klart tilsagn, trække ændringsforslag nr. 244 tilbage.

Endelig er jeg af formalistiske årsager — jeg er skam en stor formalist i vigtige sager — nødt til at anmode om særskilt afstemning om nogle af de øvrige forslag. Det drejer sig om de forslag, der vedrører årlige til kongehuset, til dronning Ingrid og i det hele taget de derhen hørende apanageforslag. Det ligger som bekendt sådan, at der på folketingets bord ligger et forslag om sådanne beløb, og det er ikke færdigbehandlet. Når det engang bliver færdigbehandlet, skal mit parti tage stilling til, hvorledes vi vil stemme om det. Men vi kan ikke på den ene side behandle forslag i udvalg med den frihed, man skal have der, og på den anden side her forlods stemme for en række beløb, som vi netop i et udvalg debatterer. Jeg må altså med al respekt for subjektet tillade mig at anmode om, at disse forslag sættes til særskilt afstemning, og såsom det ikke er vedtagne forslag, vil mit parti stemme imod dem, uanset hvorledes vor stilling måtte blive ved disse sagers endelig forhandling på et senere tidspunkt.

Tredje næstformand (From): Ændringsforslag nr. 244 i tillægsbetænkningen er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er det bortfaldet.

Hilmar Baunsgaard: Jeg har to bemærkninger til den højtærede statsminister. Statsministeren stillede i en forerettet tone det spørgsmål: hvad er det egentlig for skatteforhøjelser, man taler om? Jeg kan for så vidt være enig med statsministeren. Der er mig bekendt ingen, der taler om skatteforhøjelser, men der er stillet nogle spørgsmål til statsministeren, som han omhyggeligt har undgået at svare på. Jeg spurgte, om det stadig var regeringens opfattelse som meddelt af økonomiministeren, at det var nødvendigt med en begrænsning af de offentlige budgetter på mindst 2 milliarder kr. på årsbasis, hvis skatteforhøjelse skulle undgås. Derpå sagde jeg: når man nu ved, hvad vi maksimalt er nået frem til, hvordan